

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: JUDr. Z.A.**, nar. X, K. 69, T., t.č. Ú., Ch. 5, B., proti **žalovanému: Finančnímu úřadu pro Ústecký kraj**, se sídlem Ústí nad Labem, Velká Hradební 39/61, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního úřadu v Litoměřicích ze dne 23.3.2011, č.j. 31689/11/196940506299,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se včasné podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí původního žalovaného Finančního úřadu v Litoměřicích ze dne 23.3.2011, č.j. 31689/11/196940506299, (v žalobě nesprávně uvedeno 23.3.2010, č.j.31689/10/196940506299) kterým byla zamítnuta jeho námitka proti exekučnímu příkazu Finančního úřadu v Litoměřicích na srážky ze mzdy, jiné odměny za závislou činnost nebo náhrady za pracovní příjem, důchody, sociální a nemocenské dávky, stipendia apod. ze dne 18.6.2010, č.j. 59379/10/196940506299, kterým bylo rozhodnuto o srážce z důchodu žalobce.

Současně se žalobce domáhal zrušení i výše uvedeného prvostupňového rozhodnutí.

Na tomto místě je třeba uvést, že dne 1.1.2013 vstoupil v účinnost zákon č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o finanční správě“), kterým byly zrušeny všechny finanční úřady, včetně Finančního úřadu v Litoměřicích. S ohledem na tuto skutečnost se ve smyslu ust. § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), ve spojení s ust. § 8 a § 10 odst. 1 písm. a), § 20 odst. 2 zákona o finanční správě se od 1.1.2013 místo původního žalovaného Finančního úřadu v Litoměřicích bez dalšího stal žalovaným Finanční úřad pro Ústecký kraj.

Žalobce ve své žalobě uvedl, že namítá nikoliv nezákonný, ale především protiústavní postup Finančního úřadu v Litoměřicích jako orgánu státní moci České republiky.

Žalobce zdůrazňuje, že podstatou sporu není otázka výše daňové povinnosti žalobce, ale principiální posouzení, zda žalobci vzhledem k mezinárodním závazkům České republiky daňová povinnost vůbec svědčí, respektive zda za daných okolností není již samotné vyměření daňové povinnosti žalobci porušením mezinárodních závazků České republiky.

Žalobce uvedl, že již od roku 2000 je v souvislosti s vymáháním jeho pohledávek za Českou stranou sociálně demokratickou řadou státních orgánů perzekuován. Jsou mu především některými soudy zadržovány desetimilionové částky, které žalobci náleží. Tímto postupem byl žalobce zbaven možnosti dostat svým závazkům, a to i ve vztahu ke správci daně. Žalobce uvedl, že musí proti státu vymáhat náhradu jemu vzniklých škod způsobených státem a nárokovat odškodnění za nelidské zacházení, kterému je od roku 2000 vystaven.

Žalobce poukázal s odvoláním na čl. 10 Ústavy na protiústavnost postupu žalovaného jako orgánu veřejné moci, dovolal se soudní ochrany ve vztahu i k zákazu nelidského či ponižujícího zacházení a navrhl zrušení žalobou napadeného rozhodnutí s tím, aby žalovanému bylo uloženo projednat daňové povinnosti žalobce ve vztahu k veřejně známým majetkovým nárokům žalobce vůči České republice.

V doplnění žaloby ze dne 23.3.2012 dále popsal ve zcela obecné rovině, v čem spočívá dle jeho názoru neústavnost postupu státních orgánů vůči jeho osobě a jak dochází k porušování jeho základních lidských práv ze strany státních orgánů.

Původně žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Původně žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení. Následně uvedl, že žalobcovy námitky považuje za nedůvodné a neopodstatněné. Trval na tom, že v daňovém řízení postupoval v souladu se základními zásadami správy daní a v souladu s platnými právními předpisy. Předmětný exekuční příkaz byl vydán na základě platného exekučního titulu poté, co žalobce neuhradil splatné částky na dani z nemovitosti. Námitky žalobce byly zamítnuty, neboť dle původně žalovaného při vydání exekučního příkazu nedošlo k žádnému procesnímu ani hmotněprávnímu pochybení. Námitky žalobce, že bylo postupováno protiústavně a byla porušena jeho lidská práva a mezinárodní předpisy, nebyly důvodné. Nebyly ani nijak konkretizovány v kontextu s předmětným daňovým řízením.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání, neboť původně žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se po řádném poučení, že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo

jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Jedinou konkrétní námitkou žalobce vztahující se k dané věci je námitka, že v důsledku zadržování vysokých částek některými soudy, byl zbaven možnosti dostát svým závazkům vůči správci daně. Tato námitka by mohla mít relevanci jediné v případě, kdyby bylo možno daňové povinnosti uhradit započtením pohledávek. Otázkou možnosti započtení soukromoprávních pohledávek daňového subjektu vůči daňovým povinnostem se zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 20.12.2012, č.j. 1 Afs 93/2012-39. Nejvyšší správní soud zdůraznil, že způsob placení daně kogentně stanovuje § 59 odst. 3 daňového řádu, který jako možnosti placení daně uvádí: „a) na příslušný účet správce daně vedený u poskytovatele platebních služeb, b) v hotovosti, c) kolkovými známkami, stanoví-li tak zvláštní předpis; každý správce daně, u něhož připadá v úvahu placení kolkovými známkami, je povinen mít přiměřenou zásobu kolkových známek a prodávat je daňovým dlužníkům, d) platebními známkami, jde-li o úhradu daní do územních rozpočtů a stanoví-li tak zvláštní předpis, e) přeplatkem na jiné daně“. Pohledávky žalobce, na které ve své žalobě poukázal, je nutno považovat za eventuální soukromoprávní pohledávky žalobce za Českou republikou. Nelze je tedy považovat za přeplatek na dani. V takovém případě dle závěrů Nejvyššího správního soudu obsažených ve výše citovaném rozsudku nelze uplatnit způsob placení daně stanovený v § 59 odst. 3 písm. e) daňového řádu. Stejně tak nelze započtení soukromoprávní pohledávky podřadit pod žádný z dalších zákonných způsobů placení daně. Nemožností vzájemného započtení soukromoprávní pohledávky a daňové pohledávky, jež má veřejnoprávní charakter, vyslovil ve své judikatuře i Ústavní soud (viz nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 229/98 a nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 226/98).

Dále soud uvádí, že v případě, že by žalobce v důsledku zadržení vysokých částek soudy neměl dostatečné finanční možnosti k úhradě daňových pohledávek, mohl využít možnosti obsažených v daňovém řádu spočívajících např. v možnosti požádat o posečkání daně, povolení splátek či prominutí daňového nedoplatku. Nedostatek finančních prostředků nelze v žádném případě považovat za důvod k tomu, aby byla rozhodnutí o vyměření daňových povinností nezákonná či v rozporu s ústavním pořádkem České republiky.

Tuto námitku tedy soud vyhodnotil jako zcela nedůvodnou.

Dále soud konstatuje, že kromě výše uvedené námitky žaloba předložená žalobcem soudu obsahuje obecné a nikterak obsažné tvrzení žalobce o porušení ústavních principů, které však neobsahuje jediný řádný důvod, pro nějž žalobce napadal žalobou napadené rozhodnutí. Žalobce převážně argumentoval skutečnostmi, které s posuzovanou věcí vůbec nesouvisí. Tato tvrzení žalobce tedy soud nevyhodnotil jako žalobní body, a proto se k nim v tomto rozsudku nebude nijak vyjadřovat.

S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že věcně relevantní námitka žalobce nebyla shledána jako důvodná. Samotná podaná žaloba proto není důvodná, a soud ji tedy ve výroku ad I. rozsudku podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu vůbec nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 10. června 2014

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová